

Attestet i denne Piece fra Mænd, der have en lang Erfaring i den Henseende. Jeg skal ikke trætte det høitærede Thing med at oplæse disse Attestet; de ere i ethvert Medlems Hænder.

Til Slutning skal jeg endnu kun gjøre opmærksom paa, at dengang der først reiste sig Spørgsmaal om at forandre den slyenlle Jernbanes Retning fra Middelfart til Strib, da var det Fredericia Kommune, der fremkom med dette Andragende. Det vil være Enhver bekendt, at vor nuværende Indenrigsminister dengang var Amtmand i Veile Amt, og at han kraftig understøttede dette Andragende, men det vil ogsaa være Enhver bekendt, at det var det militaire Hensyn, der spillede Hovedrollen i hans daværende Erklæring, medens dette Hensyn nu saa at sige er sludt hen i Baggrunden i Motiverne til det foreliggende Forslag. Det fremgaaer heraf, at der er en Familien tilstede efter at finde Grunde for dette Forslag, idet man snart har truffet Et og snart et Andet frem som det væsentlige. — Endelig skal jeg tillade mig at henlede det høitærede Things Opmærksomhed paa, at jeg for ikke lang Tid siden havde den Ære at indbringe en Adresse her i Folkethinget, forsynet med omtrent 1000 Underkrifter, fra Landboere i Wends Herred. 1000 Underkrifter ere vel i og for sig ikke meget, men jeg maa bede det ærede Thing lægge Mærke til, at det i denne Sag og i dette Tilfælde er overmaade meget, thi det er nemlig saa godt som enhver Mand, der har nogen personlig Interesse i Sagen, saa at sige enhver Mand i Wends Herred, der har underskrevet Adressen, og da det er i Wends Herred, der er Spørgsmaal om at forandre Banen, troer jeg det maa tillægges den allerførste Betydning, at saa at sige enhver Landboer i dette Herred har udtalt sig derimod. — Dernæst kommer endelig ogsaa et Hensyn til Middelfart Kjøbstad. Det er ganske vist, at dersom Spørgsmaalet havde foreligget frit og aabent, dersom vi ikke havde en Lov for, hvor Banen skal hen, saa kunde Middelfart ikke have noget større Krav paa at faae Banen end enhver anden Kjøbstad, men efterat det ved Lov er bestemt, at Banen skal til Middelfart, stikker Sagen sig anderledes; fra den Tid af, den 10de Marts 1861, var Enhver i Middelfart

berettiget til at holde sig forvissset om, at Jernbanen vilde komme til Byen, og at man derpaa kunde bygge sine Fremtidsberegninger; man kunde med Hensyn til Kjøb og Salg og i Et og Alt indrette sig paa at faae Banen, og dersom en af Rigsdagen vedtagen og af Kongen underskrevet Lov ikke kunde gaae for gode Papirer, saa veed jeg ikke, hvad der skal kaldes gode Papirer. Jeg troer, det er en aabenbar Uret mod en By, først at give den en Lovhjemmel til at faae en Jernbane, og dernæst at gjøre Forsøg paa at tage denne Ret fra den. Det er jo ganske vist, at den Ret, Middelfart har til at faae Banen, har den lovgivende Magt den juridiske Ret til at tage fra den igjen, men det er efter min Overbeviisning en Ret, som den lovgivende Magt ikke uden den allerførste Nødvendighed skalde gjøre Brug af. Jeg troer ikke, at det kan bidrage til at hæve Lovgivningsmagtens Anseelse enten i eller udenfor Landet, dersom man saaledes det ene Aar gav en Lov og i det næste tog den tilbage igjen, og det netop en Lov, hvis Forandring kan gribe dybt ind i mange Menneffers hele Vælvære.

Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig og paa det Indstændigste opfordre det ærede Thing til ikke at gaae ind paa Lovforslaget. Da det derhos er en Sag, hvormed der kun kan være Spørgsmaal om Enten-Eller — der kan ikke være Tale om nogen Mellemting, men kun Spørgsmaal om enten at gaae til Strib eller at blive ved Middelfart — forekommer det mig, at de, som med mig maatte være imod dette Lovforslag, meget godt kunne stemme mod Sagens Overgang til anden Behandling. Vel erkjender jeg, at det er et Stridt, som man ligeoverfor Regjeringen kun nødig skalde gjøre, at man under almindelige Forhold ikke bør gjøre det, men det forekommer mig, at saaledes som Regjeringen har taget paa denne Sag, idet den ikke betænker sig paa at fremkomme med et Forslag om at forandre en Lov, der saa nylig er udkommen, og efter saa store Besværligheder er bragt tilveie, er det høie Thing i sin gode Ret, naar det stemmer imod dette Forslags Overgang til anden Behandling, hvortil jeg